

Platonik

– Damlalar... · 19 Temmuz 2019

Bir ilkbahar yağmuru gibiydi gelişin... Sen bir mevsim bense yağmurunu bekleyen dağ başında bir kuru ağaç. Öyle yapayalnız, öyle aşka ve sevmeye susamış.

İnsan nasıl da alışmış kalp kapısından davetsiz bir misafir gibi biri içeri giripte gönlünü ona açınca. Üstüne birde, haline, durumuna bakamadan sevince, hayat bir başka güzel oluyormuş vesselam.

Aslında platonik bir aşktı bu benimkisi. Sadece ben seviyordum, sadece ben biliyordum, sadece ben içten içe yanıp eriyordum. Senin masanda çalışırken kullanıp sonrasında unutarak bırakıp gittiğin o küçük aynanın karşısına geçip seni izler gibi izliyordum onu... Sen bilmiyordun.

Gece uykularımı bölüp beni kalp sancılara uyandıran sen iken, pencere kenarında uykumu bir kaç damla gözyaşına satıp seni özleyen bendim ama sen yine bilmiyordun. Seninle telefonda konuşurken sen havadan sudan, ordan burdan bahsederken bense içimden sessiz bir çığlık gibi koskocaman bir "Seni Seviyorum" kalbimin boşluklarında yankılandırıyordum... Sen bilmiyordun.

Senin bilmediğin bir yığın şey varken benim bildiğim tek bir gerçek vardı... Seni çaresizlik içinde karşılıksız beklemeden sevdiğimdi. Hemde kalbine bir an olsun dokunamayacağımı bile bile. Senin beni asla sevmeyeceğini bile bile. Olsun şikayetçi değildim yine de. Sen hayatımdaydın ya bu yeterdi bana. Adının, sıfatının kim olarak kaldığının ne önemi vardı.

Celladım olacağını bilerek sevdim ben seni. Sende tam da bir cellât gibi davrandın bana. İşinin hakkını verdin doğrusu. Seni sevdiğimi anladığından bu yana ince ince doğradın beni, ben ölüyorum bile diyemedim gözlerine bakarken. Gözlerinde ölmek bile güzeldi ama sen bunu anlayamazsın.

Zaten her kalbin harcı değildi böylesine karşılık beklemeden çaresizce sevebilmek. Kendinden geçmek gerekiyor herşeyden önce, kendinden geçmek ve bir daha geriye dönmemek.

Var git şimdi, eğlendir kendini istediğin gönülde. Gidip varabileceğin, kalıp dinlenebileceğin yürek benimkinden başkası olmayacaktır. Ben bir gülüşüne baharları satan adamım. Ömrüm bitse ne çıkar sen olmadıktan sonra "can parçası". İsterse hiç kapanmasın bu gönül yarası...